

Cuprins

10. Gentlemanul indian	7
11. Ram Dass	30
12. De partea cealaltă a zidului	48
13. Cineva din popor	65
14. Ce a văzut și a auzit Melchisedec	83
15. Minunea	94
16. Vizitatorul	136
17. Ea e copilul	165
18. Am încercat să nu fiu	180
19. Anne	203

Capitolul 10

Gentlemanul indian

Dar era periculos pentru Ermengarde și Lottie să se aventureze și să tot vină-n pod. Nu erau în siguranță acolo cu Sara și nici nu știau dacă domnișoara Amelia nu urma să facă vreo inspecție prin dormitoare după ce elevele se culcau. Așa că veneau rar în vizită, iar Sara trăia o viață ciudată și izolată. Era și mai singuratică atunci când se afla jos decât în mansarda ei. N-avea cu cine schimba o vorbă. Și atunci când era trimisă la cumpărături și străbătea străzile, ca o făptură micuță a nimănui, cărând câte un coș ori câte un pachet, încercând să-și țină pălăria atunci când bătea vântul și

simțind cum îi intră apa în pantofi când ploua, avea impresia că lumea ce trecea grăbită pe lângă ea îi accentua singurătatea.

Pe vremea când era prințesa Sara și mergea la plimbare în trăsurica ei sau pe jos, însoțită de Mariette, la vederea feței ei luminoase și inteligente, și a hainelor, și a pălăriilor ei pitorești, oamenii ajungeau să se uite deseori după ea. O fetiță fericită, căreia i se purta așa de mult de grijă, atrage atenția în mod firesc. Copiii zdrențăroși nu sunt nici așa de rari, nici așa de drăguți încât să-i facă pe oameni să se întoarcă, să se uite după ei și să le zâmbească. Acum, nimeni nu se mai uita la Sara, nimeni nu părea s-o mai observe atunci când trecea grăbită pe trotuarele aglomerate. Începuse să se dezvolte foarte repede și de vreme ce era îmbrăcată doar în hainele cele mai simple care-i mai rămăseseră din garderoba ei, știa că arăta cât se poate de ciudat. Toate hainele ei elegante îi fuseseră luate și cele care-i fuseseră lăsate trebuia să le poarte până se uzau de tot. Uneori, când trecea pe lângă vitrina vreunui magazin care avea

și oglinďă, mai-mai că-i venea să rãdă uitându-se cu coada ochiului cum arãta, iar alteleori se înroșea la față, își mușca buza și pleca în grabă.

Seara, când trecea pe lângă case ale căror ferestre erau luminate, obișnuia să se uite în odăile încălzite și să se amuze imaginându-și tot felul de lucruri despre oamenii pe care-i vedea stând în fața focului sau la masă. Era întotdeauna curioasă să zărească odăile înainte ca obloanele să fie trase. În piațeta în care stătea domnișoara Minchin locuiau câteva familii ce-i deveniseră într-un fel familiare. Era una de care îi plăcea cel mai mult și căreia îi spunea *marea familie*. Îi spunea astfel pentru că era una numeroasă. *Marea familie* era compusă din opt copii, o mamă corpolentă și cu fața rumenă, un tată solid și el și tot rumen la chip, o bunică la fel de zdravănă și îmbujorată și un număr mare de servitori. Copiii erau mereu scoși la plimbare pe jos sau cu landoul de dădace grijulii, sau mergeau cu trăsura cu mama lor, sau alergau la ușă să-și întâmpine tatăl, să-l sărute și să danseze în jurul lui, și să-l tragă de haină, și să scotocească prin

buzunarele lui după pachetele, sau se înghesuiau pe la ferestrele camerei lor de joacă și se uitau afară, și se împingeau, și râdeau – de fapt, făceau tot timpul ce le plăcea și ce era pe gustul unei familii așa de numeroase ca a lor. Sara îi îndrăgise tare mult și le dăduse niște nume romantice luate din cărți. Îi numise *familia de Montmorency* atunci când nu le zice *marea familie*. Bebelușul blond și durduliu cu o scufiță de dantelă era Ethelberta Beauchamp Montmorency; următorul copil era Violet Cholmondeley Montmorency; băiețelul care abia se ținea pe picioarele lui durdulii era Sydney Cecil Vivian Montmorency. Apoi urmau Lilian Evangeline Maud Marion, Rosalind Gladys, Guy Clarence, Veronica Eustacia și Claude Harold Hector.

Într-o seară se întâmplă ceva oarecum nostim, deși într-un fel nu era nostim chiar deloc. Copiii mai mari ai *marii familii* se duceau din câte se părea la o petrecere destinată lor și chiar atunci când Sara trecu pe lângă ușa lor, ei traversară trotuarul spre a se urca în trăsură care-i aștepta.

Veronica Eustacia și Rosalind Gladys, cu rochii albe de dantelă și niște eșarfe minunate, tocmai se urcaseră, iar Guy Clarence, care avea cinci ani, venea în urma lor. Era un băiețel tare drăguț, cu obraji trandafirii, ochi albaștri și o față rotundă, drăgălașă, înconjurată de bucle, încât Sara uită de coșul și mantia ei ponosită, de fapt uită de toate, dorind doar să stea un pic și să-l privească. Așa că se opri să se uite la el.

Era vremea Crăciunului și copiii familiei de Montmorency auziseră multe povești despre copiii săraci, care n-aveau nici mămică, nici tătici să le umple ciorăpeii cu daruri și să-i ducă la teatru, care erau înghețați, îmbrăcați ca vai de ei și flămânzi. În poveștile acelea, oameni cumsecade, uneori și fete ori băieți buni la suflet, îi observau și le dădeau bani sau îi luau la ei la masă, unde erau de toate, pe alese. Guy Clarence fusese impresionat până la lacrimi în după-amiaza aceea când i se citise o poveste de acest fel și ardea de nerăbdare să întâlnească și el un copil sărac căruia să-i dea moneda de șase cenți pe care o avea.

Capitolul 14

Ce a văzut și a auzit Melchisedec

Într-o după-amiază, în timp ce Sara era plecată, în camera ei se petrecu un lucru neobișnuit. Numai Melchisedec văzu și auzi ce anume. Și se sperie așa de tare încât fugi înapoi în ascunzătoarea sa și tremura ca vai de el, uitându-se pe furiș, cu mare precauție să vadă ce se întâmpla.

După ce plecase Sara, în mansardă fusese liniște deplină toată ziua. Liniștea fusese tulburată doar de răpăitul ploii pe acoperiș. Melchisedec se cam plictisise și atunci când încetă ploaia și se reașternu liniștea se hotărî să iasă afară în recunoaștere, deși știa din experiență că Sara n-avea să se întoarcă prea curând. Se tot plimbă el și

adulmecă prin jur și tocmai găsisese o bucată de pâine rămasă de la ultima lui masă, când atenția îi fu atrasă de un zgomot pe acoperiș. Se opri să asculte, cu inima bătându-i tare. Zgomotul sugera că era ceva ce se deplasa pe acoperiș, se apropia de fereastră și o deschise în mod misterios. O față tuciurie aruncă o privire înăuntru. Apoi mai apărură încă un cap în spatele lui și amândoi se uitară în încăperea, cu precauție, dar și cu multă curiozitate. Cei doi oameni care se aflau afară pe acoperiș se pregătiră să intre fără a face zgomot. Unul era Ram Dass, celălalt era tânărul secretar al gentlemanului indian. Dar bineînțeles că șobolanul n-avea de unde să știe asta. El știa doar că acei oameni îi tulburau liniștea și intimitatea în mansardă. Și pentru că tuciuriul coborâse deja în încăperea, cu așa o ușurință încât nu făcu niciun zgomot, Melchisedec fugi repede înapoi în ascunzătoarea sa. Era speriat de moarte. Nu mai era el rușinos cu Sara și știa că ea n-ar fi aruncat nimic altceva decât firimituri de pâine și n-ar fi scos alte sunete decât fluieratul acela ușor al ei.

Însă străinii erau prea periculoși pentru a mai rămâne prin preajma lor. Rămase lipit de intrarea în ascunzătoare, reușind să arunce o privire prin ea, speriat. Cât o fi înțeles el din ceea ce a auzit, nu știu. Dar și dacă a înțeles tot, probabil că a rămas oricum stupefiat.

Secretarul, care era tânăr și slab, se strecură și el pe fereastră, la fel de încet ca și Ram Dass și apucă să-i vadă coada lui Melchisedec în timp ce acesta dispărea.

- Ăla era un șobolan? îl întrebă el pe Ram Dass în șoaptă.

- Da, *sahib*, răspunse și Ram Dass tot în șoaptă. Sunt mulți în pereți.

- Îh! exclamă tânărul. E de mirare că fetița nu-i înspăimântată de ei.

Ram Dass făcu un gest cu mâinile. Și zâmbi respectuos. El era martorul cel mai informat în ce-o privea pe Sara, cu toate că vorbise doar o singură dată cu ea.

- Fetița e prietenă cu toate vietățile, *sahib*, zise el. Ea nu-i ca alți copii. O văd mereu fără ca ea